



Kirke- nyt

Skellerup og Ellinge sogne

NR. 2

APRIL - MAJ - JUNI 1992

12. ÅRGANG

Til børnene

Kirkenyt indeholder denne gang et afsnit, som henvender sig specielt til jer. Det handler om påsken i Jerusalem og om, hvordan man i gamle dage havde forskellige traditioner i hjemmene i forbindelse med påsken.



»Det gamle er forsvundet«

Af Vagn Kvist

2. påskedag 1977. Lukas 24, 13-35.

Det er helt klart, at påskebudskabet om den tomme grav ikke uden videre skabte glæde og håb hos Jesu venner og disciple. I umiddelbar fortsættelse af Markus-evangeliets beretning, der var prædike-teksten i går, fortælles det, at de to kvinder, der, inde i den tomme gravhule, hvor de var gået ind for at salve Jesu lig, af englen får at vide, at Jesus er opstanden, ingenlunde blir glade. Tværtimod: »Og de gik ud og flygtede bort fra graven; thi de skælvede og var helt ude af sig selv, og de sagde ikke noget til nogen, thi de var bange!«

Nej, — for hvad skulle de egentlig fortælle! Hvad kunne en tom grav forkynde? Var det hele ikke en indbildning, en drøm, et syn, resultat af overspændte nerver?

Dertil kom jo, at de — og andre med dem havde forberedt sig på at have en grav. Graven vidste de jo hvad var. Den var et sted at ty til for ligesom at genopleve det liv, man havde haft sammen med den døde og dermed forvisse sig om, at selvom alt nu var tomt og meningsløst, så havde det dog ikke altid været sådan! Det er ialfald noget af den trøst, mange også i dag henter ved en grav. Og det er slet ikke det samme som dødekult eller sådan noget. Det er tværtimod ofte en sund trofasthed mod de døde, man engang delte livet med, ja, som var en del af ens eget liv, som man nu ejer i mindet, og det er udtryk for en taknemmelighed mod det, livet dog en-

gang gav en. Og dette kan godt være med til at give styrke og mod til at klare dagen og vejen.

Man forstår så godt, synes jeg, at kvinderne og lidt senere disciplene og andre venner har været bange og forvirrede over den tomme grav! Nu var alt jo taget fra dem!

Og det var netop sagen: *alt* var taget dem af hænde, ikke engang en grav havde de tilbage. Den var jo gabende tom! Han kom jo ikke sejrsmilende ud og tog imod dem med ord, der gjorde døden til blot en parentes! Det gjorde han heller ikke i den Johannes-tekst, der blev læst for lidt siden fra alteret, men derom om lidt.

Den kristne opstandelsestro er just ikke en overtro på et mirakuløst særtilfælde, hvor et lig blir levende igen. Det er ikke det, der er meningen. Her er ikke tale om overtro, men om tro, om det, som er andet og meget mere end mirakler: om Guds underfulde indgreb og gode vilje med os.

Vel var personen Jesus Kristus opstået af døden, — men ikke som en person i verden, ikke som en privatperson, — og det er, hvad der ligger i den opstandnes gådefulde ord til Maria, gengivet i Johs. ev.: »Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader!« Nej, han kom ikke tilbage til de efterladte som søn, ven, læremester eller hvad han ellers havde været i de menneskelige sammenhænge, han havde tilhørt. Dette var forbi — i den grad forbi, at de, hans



nærmeste knap nok fik lov at beholde minderne i fred, så lidt om Jesus selv fik lov at hvile i fred. Det hele fredskompleks blev forstyrret!

Det er, hvad jeg mener med, at *alt* blev taget fra dem. Og det samme vil jeg sige angående os idag: Jesu Kristi opstandelse tager *alt* ud af vore hænder, alt

blir anderledes ved hans korsfæstelse og opstandelse, der er to sider af samme sag.

Noget helt nyt er brudt ind i verden, sådan at alt andet i forhold hertil taber sin gyldighed. Og det begyndte med, at det allermest sikre i verden: døden fik sat et spørgsmålstegn efter sig! Han er

opstanden! Jamen, hvad betyder det?

Ja, det betyder, at Jesus Kristus er til for Gud og er hvad han er for sin Fader — og kun det! Og i sammenhæng hermed: at kun det, at vi er for Gud, både i vort liv og i vor død, er gyldigt, er den afgørende sandhed om os. Det er i denne forbindelse meget sigende, at ordene fra Peters 1. brev: »Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse af døde« lyder både ved dåben og ved begravelsen! Dermed siges jo, at forskellen mellem vort liv og vor død ikke er afgørende for Gud.

Hvad opstandelsen betyder kommer her i påskeevangelierne sammenhæng efter min mening klarest frem netop i teksten her til i dag: beretningen om de to disciple, der er på vej hjem til Emmaus fra Jesu død og begravelse i Jerusalem. De står for mig, de to som udtryk for tilværelsen, når livet for alvor er blevet tomt og øde for mennesker. De går altså og taler sammen om alt det, de havde oplevet, om de store forventninger, de havde stillet til Jesus fra Nazareth og om den frygtelige skuffelse, de havde lidt. Nu var der kun tomhed i vente, ikke engang hans grav havde de at ty til: »Men også nogle af vore kvinder har forfærdet os; de var ude ved graven tidligt i morges, — og de fandt ikke hans legeme!« Dette fortæller de tillige med andet til den fremmede, de møder på vejen. Og det blir til en samtale, der fører med sig, at de får ham til at spise til aften, holder nadver sammen med dem!« Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brød

det og velsignede det og brød det og gav dem det! Da åbnedes deres øjne og de kendte ham! Men så blev han usynlig for dem«. Brødet brudt og vinen givet — til syndernes forladelse. Som forkyndt skærtorsdag! Da så de to hvad opstandelsen betød!

Jesus kom ikke tilbage til dem som privatpersonen, vennen, vejlederen, som de så længe havde haft ved hånden med råd og dåd. Og tilværelsen blev ikke den, de havde håbet, savnet af vennen, sorgen over hans død måtte de leve med. Men se: alt var nyt!

»Kristus efter kødet« som Paulus udtrykker det, var død, »Selvom vi også har kendt Kristus efter kødet, gør vi det dog ikke mere nu. Derfor: hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi, *det* er blevet nyt!« (2. Kor. 5, 16-17).

Kristus, Guds enbårne søn, er opstået af døde og det betyder, at Guds tilgivende kærlighed er opstået af døde og at denne tilværelse og vi med den — al synd og død til trods — ligger badet i lyset af Guds nåde og tilgivelse, her kan og skal vi leve og dø som dem, der hører Kristus til, ham, hvis kærlighed er al vor død overlegen og som intet kan skille os fra. Hvad vi end er i os selv og hvad tilværelsen end er i sig selv, vor død indbefattet — alt er nu overvundet af Gud, omsluttet af den kærlighed, der gør hans krav på os gældende dag for dag, i liv og i død.

»Krist stod op af døde! — ja, og livet blev nyt, det gamle *er* forsvundet, *det* er blevet nyt«.

Amen

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Interview med årets fynske jazz-musiker

Ved Liss-Lotte Talbro

Vi har interviewet Vini Kjærsgaard, som for nylig blev årets fynske jazzmusiker. Vini er født og opvokset i Ellinge.

Til lykke, Vini, vi er meget stolte af dig i Ellinge. Hvordan er det pludselig at blive kendt?

— Kendt og kendt! Det er jo en relativ betragtning. Det er ikke mere end tre måneder siden, jeg kom hjem fra USA, så jeg er overvældet over at modtage en pris så hurtigt efter, at jeg er kommet hjem. Jeg er naturligvis meget glad.

Hvad lavede du egentlig i USA?

— Jeg gik på musikskole. Jeg var så heldig at blive optaget på »New School of Music«, som er en af de mest anerkendte skoler for jazz og ny musik.

Ny musik, hvad mener du med det?

— Det er meget svært at definere, men det er rytmisk musik. Det skal faktisk høres, for at man kan finde ud af, hvad det er.

Vi har jo kendt dig i Ellinge hele dit liv og fulgt din færden. Vi ved bl.a., at du

er døbt Winnie. Hvordan kan det være, at du har ændret stavemåden til Vini?

— Det er egentlig morsomt, du nævner det, for mine forældre ville faktisk dengang, jeg skulle døbes, have mit navn stavet Vini. Det måtte de bare ikke for pastor Skovsted, da det ikke stod i navnebogen, men da jeg kom til USA, viste det sig, at navnet Winnie rent faktisk er et drengenavn derovre!

Du har jo også været i Brasilien. Hvad fik dig til at rejse dertil?

— Det var musikken.

Var der ikke muligheder nok i Danmark?

— Ikke for brasiliansk musik. De har en utrolig rig musikkultur, som i dag er blevet en ret stor del af jazzen, heldigvis!

Vi havde jo i 1985 fornøjelsen af dig, da du sang til en af vore ældreeftermiddage i præstegården. Kan du huske det?

— Ok ja, det kan du tro. Jeg var lige blevet færdig på gymnasiet og havde dannet en duo med Mads Hende fra Ullerslev. Det var et af vore første arrangementer.



— Jeg husker bl.a., at da jeg sang den sidste salme »En rose så jeg skyde«, stod pastor Willer pludselig ved siden af mig og stemte spontant i med en fremragende andenstemme. Det var en fantastisk oplevelse.

Ja, den salme har vi jo også haft glæde af at høre dig synge solo nogle gange i Ellinge kirke juleaften. Det er dejligt, at du sådan vil berige dit gamle barndoms-sogn med din sang. Nu er du jo professionel. Hvornår får vi dig at høre i Ellinge kirke igen?

— Det får I i december måned. Datoen ligger ikke fast endnu, men sammen med jeres organist har vi planlagt en aften med en Gospel-koncert. Det ser jeg meget frem til.

Det gør vi sandlig også. Bliver du i Danmark nu?

— Næsten. Jeg har sagt ja til at gifte mig i sommer med min egen private

prins, Rudolf Iuel fra Kerteminde. Derefter stikker jeg af til USA, når Rudolf skal høste for at få inspiration sammen med mit orkester.

Nej, hvor morsomt! Du skal da forhåbentlig gifte i Ellinge kirke?

— Selvfølgelig, hvor ellers?

Nu kommer du vel hjem til Danmark i god tid til at forberede vores Gospel-koncert?

— Ja, det gør jeg i hvert fald. Jeg har et arrangement med Danmarks Radios Big Band og Hermeto Pascoal i Radiohuset i København til oktober.

Det siger du ikke. Det er godt nok imponerende. — Nu kommer det klassiske spørgsmål: Hvad siger din kommende ægtemand til en så udsvævende hustru?

— Han æ...lsker det! Han har kendt mig i 8 år, så han ved, hvad jeg indeholder. En gang imellem skal han da ha' fre'!

Du kender jo os »ellinger«. Må man komme til glo-bryllup?

— Ja, naturligvis. I er velkomne den 18. juli kl. 14.

Fra sykkredsen

På trods af at vi nu efter nytår har genoptaget vores aktivitet, bliver der i år ingen sommerbasar. Da vi ikke har nået at lave så mange ting p.gr.a. ombygningen i præstegården, synes vi, at det er bedst at springe et år over. Men vi arbejder — nye er velkomne, og vi håber at se rigtig mange til basaren 93.

NB! Til alle sognenes ældre: Vi arbejder med at planlægge udflugten. Husk at tilmelde jer.

Folkekirken hverdag

Forældreforeningen »Skole og Samfund« har ved sin landsformand stillet undervisningsministeren det forslag, at der i en kommende skolelov indsættes »en bestemmelse, der siger, at elevernes konfirmationsforberedelse er skolerne uvedkommende.« Formuleringen skyldes, at den nævnte undervisning i øjeblikket er skolen vedkommende på et enkelt punkt, fordi skolen skal give plads til den indenfor elevernes ugeplan. I henhold til skolelovens § 45 fastlægges timerne efter aftale mellem skolemyn- dighed og præster. Det medfører regel- mæssigt uden for hovedstadsområdet, at de nødvendige formiddagstimer bliver holdt åbne. »Skole og Samfund« foreslår med andre ord, at disse lokale for- handlinger skal bandlyses. I kraft af denne centralistiske bestemmelse vil konfirmationsundervisningen blive for- vist til lørdage og eftermiddage, som de unge stort set hverken vil eller kan ac- ceptere. Altså: konfirmationsforbere- delsen og dermed konfirmationen slag- tes med et eneste hug.

Konfirmationen er en væsentlig del af folkekirken hverdag. Tit overset og hå- net. Vi, der holder af folkekirken gode hverdag og ikke vil have den ødelagt, bliver nødt til at tale med de mennesker, der på forskellig vis repræsenterer folke- skolen, og som i de fleste tilfælde tillige er medlemmer af folkekirken.

Vi må sige: Det ene skal passes, og det andet må ikke forsømmes. Som med- borgere er vi ikke hinanden uvedkom- mende.

Aage Larsen

To musik- begivenheder

Langfredag d. 17/4 kl. 14,00 indbyder vi til musikgudstjeneste i Ellinge kirke. Ved den lejlighed vil en odenseansk stry- gekvartet opføre »Die sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze« (Je- su syv sidste ord på korset) skrevet af Je- seph Hayden i 1785. Værket falder i ni korte afsnit: en indledning, en afslut- ning og en sats til hvert af de syv ord.

Strygekvartetten består af: Samal Pe- tersen, violin, Turi Vethal, violin, Claus Kannevorff, bratsch, Helene Jerg, cel- lo.

- - -

Som noget nyt er vore sogne med i et samarbejde om en sommerkoncertræ- ke i Kerteminde provsti. Vort bidrag bliver givet d. 9/6 kl. 19,30 i Skellerup kirke. På plakaten står Lonnie Svilling, tværflojtte, og Claus Tolstrup, orgel. Begge studerer ved det Fynske Musik- konservatorium. Claus på 1. år, og Lon- nie på 5. år. Claus er et forholdsvis ubeskrevet blad. Lonnie har i en ung al- der allerede haft stor succes, bl.a. som medlem af Trio Odino og sidst i Vintap- perteatrets »Ene og Alene«-forestilling. Duoen har lagt et smukt og spændende program med hovedvægt på den franske komponist Jehan Alain. Alain blev døbt 29 år gammel under 2. verdenskrig, men forinden havde han nået at skrive nogle meget personlige værker, som regnes blandt det mest originale franske musik, vi har.

Vel mødt!

P. J.

Børnesiderne

Påsken i Jerusalem

(fortalt for børn)

Da påsken nærmede sig, drog Jesus sammen med sine disciple afsted mod Jerusalem for at deltage i den jødiske påskefest. På det tidspunkt vidste Jesus godt, at han i Jerusalem ville blive fanget af sine fjender og dømt til døden. Man kunne derfor tro, at han måske ville prøve på at gemme sig eller flygte, men han var ikke bange for at dø og fortsatte rejsen mod Jerusalem.

Da Jesus og disciplene nåede til byens port, var der allerede ankommet mange påkegæster. De hyldede Jesus som en konge, viftede med palmegrene og råbte Hosianna, og de fulgtes med ham i et stort optog ind i byen. Det var den dag, som vi kalder Palmesøndag.

Ikke alle i Jerusalem var glade for at se så mange mennesker hylde Jesus. Landshøvdingen og hans venner brød sig ikke om at tænke på, at folk måske hellere ville rette sig efter Jesus, end de ville høre efter dem. Derfor snakkede de

om, hvordan de kunne fange Jesus. Det ville ikke blive nemt, for omkring Jesus var der altid mennesker, og de ville jo nok hjælpe ham. Men Jesus' fjender fik hjælp til deres plan. Judas, en af Jesus' disciple, gik til hans fjender og tilbød at hjælpe med at fange Jesus, og han blev lovet 30 sølvpenge i dusør.

Mens alt dette skete, brugte Jesus de første dage i påskeugen til at tale til folk i Jerusalem og fortælle dem om sin tro. Om torsdagen samledes han med sine disciple i et hus, han havde lånt af en bekendt. Han fortalte dem, at nu skulle han snart dø, og at de, når han var død, skulle fortsætte med at lære andre mennesker om ham. Disciplene blev selvfølgelig kede af det, men Jesus trøstede dem og sagde, at Gud havde bestemt det sådan. Så tog Jesus et brød, velsignede det, gav det til disciplene og sagde: »Dette er mit legeme«. Derefter tog han vinen, velsignede den, delte ud og sagde: »Dette er mit blod«. Den torsdag, hvor dette skete, kalder vi Skærtorsdag, og vi mindes stadig denne aften i kirken med uddeling af brød og vin. Det kaldes nadver eller altergang.

Sidst på aftenen gik Jesus over i Getsemane have for at være lidt alene og bede til Gud. Her blev han taget til fange af sine fjender og ført til forhør. Med det samme blev han dømt til døden, og



det blev bestemt, at han skulle korsfæstes. Næste morgen måtte Jesus selv slæbe det store tunge kors gennem Jerusalem til højen Golgatha, hvor han skulle korsfæstes sammen med to røvere. Man gav ham en krone på hovedet — ikke en rigtig kongekrone, men en krone lavet af grene med skarpe torne på. Derefter blev han hængt på korset, hvor han måtte lide meget, inden han døde sidst på dagen. Det var en lang dag for Jesus, og vi kalder dagen Langfredag.

Efter at Jesus var død, sørgede nogle kvinder for, at han blev taget ned fra korset og blev begravet i en klippehule. Om søndagen tog de ud for at besøge graven og blev meget forbavsede over at



se, at den store sten, der var sat foran indgangen til hulen, var skubbet til side. De fandt hulen tom: Jesus var genopstået fra de døde. Det var Påskedag.

J.K.

Gamle påske-skikke

Påskan er jo en kirkelig fest, men i gamle dage var det almindeligt, at man fejrede påske også i hjemmene. Nogle af de ting, de foretog sig, kender vi også i dag, bl.a. skikken med at give påskeæg.

Skærtorsdag var den første egentlige helligdag, og den dag spiste man søbekål. Det var en sammenkogt ret lavet af ni forskellige grøntsager, og grøntsager-

ne skulle helst være fra folks egen have. Det var en sund ret, og folk troede da også, at søbekålen kunne værne dem mod sygdom og andet ondt i hele det næste år.

Langfredag var en sorgens dag — det var jo den dag, Jesus blev korsfæstet. Man gik klædt i sort tøj, og børnene måtte ikke lege, og grine måtte man slet ikke. Nogle steder fik børnene denne dag smæk af riset, så de kunne mindes, hvordan Jesus led på korset.

Lørdag efter langfredag kaldte man Skiden-lørdag. Den dag havde alle virkelig travlt. Hele huset skulle gøres rent, æggene skulle males og masser af mad tilberedes, så alt var klar til den store festdag — Påskedag.

Påskedag skulle alle tidligt op. Stuen skulle fejes, før solen stod op, og hvis





man gjorde det ordentligt, ville huset være rensat for utøj resten af året. Det var en rigtig festdag. Man spiste masser af æg, og man fik og gav påskeæg. Når man havde været i kirke og havde spist, begyndte påskelegene. At trante påskeæg og pikke hårdæg var de mest almindelige. Nu skal du høre, hvordan man legede dem, så kan du jo selv prøve dem af påskedag.

Trante påskeæg:

Man trillede æg ned ad en skrå plade. Hvis man kunne ramme et af de andres æg, havde man vundet det. Hvis man ville have en ekstra spænding, aftalte man måske, at æggene skulle rammes 3 gange, før man måtte tage det.

Pikke hårdæg:

Man stod to og to over for hinanden med et æg i hånden og skulle så støde enderne af æggene mod hinanden. Det æg, hvis skal blev knust, skulle afleveres til modparten. Til denne leg må det nok anbefales at bruge hårdkogte æg.

J.K.

Kirkernes kor



Kirkernes kor har fået korbluser. Når vi nu kigger os over skulderen for også at se vores ungdomskor, kan vi glæde os over deres nye hvide bluser og blå tørklæder.

En tak til Karen i Ellinge, der har syet for os!

Koret medvirker nu ved flere og flere gudstjenester. Sidst ved børnegudstjenesten i Ellinge og næste gang i påsken.

KIRKEN I CENTRUM

11.-12.
juni '92
kl. 10-17

- Byggeri
- Restaurering
- Inventar
- Kirkekunst
- Paramenter
- Kirkeeffekter
- Maskiner og redskaber
- Servicefunktioner
- Undervisning
- Kommunikation

REKVIRES PROGRAM OG GRATIS GÆSTEKORT:

MESECCENTER FVNS FORUM A/S

Blåskovvej 350, 5720 Odense SØ, Tlf. 66 15 55 00

KONFERENCEPROGRAM

1. Kirken Penge - hvad skal prioriteres?

Hvad skal folkekirken sætse på, når budgetterne skal laves i de kommende år? Kirker og sognegårde? Flere præster? Sognemedhjælpere? Martsen eller mennesker og aktiviteter?

Foredragsholdere: Sognepræst Thorkild Schousboe Laursen, Aalborg
Landsrådsagfører E. Lund-Sørensen, LM

Tidspunkt: Torsdag d. 11.6. kl. 10.45-12.45

2. Kirkens bygning som brugsrum og kulturhistorisk monument

Kan kirkens daglige brugere og Nationalmuseet have samme interesse, og hvis ikke, hvem skal bøje sig for hvem?

Foredragsholdere: Sognepræst Lise Aare-Jensen, Vemmeliev Kirke
Museumstinspektør Erik Skov, Nationalmuseet

Tidspunkt: Torsdag d. 11.6. kl. 14.00-16.00

3. Indsigt og kompetence

Meningsskabelsen får stadig flere bebyggelser. Nogle mener, at der uddøleseres for meget. Andre mener, at de nye bebyggelser kræver, at rådsmedlemmerne får større indsigt og kompetence.

Foredragsholdere: Provst Jacob Hvidt, Assens
Forfatter Povl Dam

Tidspunkt: Fredag d. 12.6. kl. 10.45-12.45

4. Markedsføring af kirken

Kan kirken overleve på kvalitet og rygte, eller skal der skabere midler til?

Foredragsholdere: Pastor Bent Martinsen, Randers
Menighedsrådsformand Birgit Grebbe, Hvidrup
Domprovst Karen Horsens

Tidspunkt: Fredag d. 12.6. kl. 14.00-16.00

